ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 26ης Νοεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση C-68/95,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

T. Port GmbH & Co. KG

και

Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung,

με παρεμβαίνουσα την **Bundesrepublik Deutschland,**

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 16 και 30 του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας (ΕΕ L 47, σ. 1), ως προς το κύρος του άρθρου 19 του κανονισμού αυτού και ως προς την ερμηνεία της Συνθήκης ΕΚ, ειδικότερα δε ως προς την αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου να διατάξει προσωρινά μέτρα μέχρις ότου ρυθμιστούν κανονιστικά οι περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), J. L. Murray και L. Sevón, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann και H. Ragnemalm, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. B. Elmer
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η T. Port GmbH & Co. KG, εκπροσωπούμενη από τον G. Meier, δικηγόρο Κολωνίας,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον E. Röder, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Navarro González, γενικό διευθυντή κοινοτικού, νομικού και θεσμικού συντονισμού, και τη Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, της Νομικής Υπηρεσίας του Κράτους,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. de Salins, υποδιευθύντρια στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον G. Mignot, γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στην ίδια διεύθυνση,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την L. Nicoll, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από τον D. Anderson, barrister,

— το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τους A. Brautigam, νομικό σύμβουλο, και J.-P. Hix, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους D. Booß, νομικό σύμβουλο, και K.-D. Borchardt, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις που ανέπτυξαν η T. Port GmbH & Co. KG, εκπροσωπηθείσα από τον G. Meier, η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπηθείσα από τον B. Kloke, Oberregierungsrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπηθείσα από τον A. Navarro González και τη Rozario Silva de Lapuerta, η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπηθείσα από τον F. Pascal, υπάλληλο της κεντρικής διοικήσεως αποσπασμένο στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, το Συμβούλιο, εκπροσωπηθέν από τους A. Brautigam και J.-P-Hix, και η Επιτροπή, εκπροσωπηθείσα από τον K.-D. Borchardt, κατά τη συνεδρίαση της 30ής Απριλίου 1996,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 9ης Ιουλίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 9ης Φεβρουαρίου 1995, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 13 Μαρτίου 1995, το Hessischer Verwaltungsgerichtshof υπέβαλε, βάσει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, τρία προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 16 και 30 του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της

μπανάνας (ΕΕ L 47, σ. 1, στο εξής: κανονισμός), ως προς το κύρος του άρθρου 19 του κανονισμού αυτού και ως προς την ερμηνεία της Συνθήκης ΕΚ, ειδικότερα δε ως προς την αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου να διατάξει προσωρινά μέτρα μέχρις ότου ρυθμιστούν κανονιστικά οι περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας.

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της εταιρίας T. Port GmbH & Co. KG (στο εξής: Port) και του Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (ομοσπονδιακός οργανισμός γεωργίας και τροφίμων, στο εξής: Bundesanstalt) σχετικά με τη χορήγηση ποσοστώσεων εισαγωγής μπανανών από τρίτες χώρες.

3 Ο κανονισμός θέσπισε, από 1ης Ιουλίου 1993, ένα κοινό καθεστώς εισαγωγής μπανανών το οποίο αντικατέστησε τα διάφορα εθνικά συστήματα.

4 Ο τίτλος IV του κανονισμού, που αφορά το καθεστώς των εμπορικών συναλλαγών με τις τρίτες χώρες, προβλέπει στο άρθρο 18, παράγραφος 1, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 3290/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με τις προσαρμογές και τα μεταβατικά μέτρα στον τομέα της γεωργίας που είναι αναγκαία για την εφαρμογή των συμφωνιών οι οποίες έχουν συναφθεί στο πλαίσιο των πολυμερών εμπορικών διαπραγματεύσεων του Γύρου της Ουρουγουάης (ΕΕ L 349, σ. 105), ότι ανοίγεται δασμολογική ποσόστωση 2,1 εκατομμυρίων τόνων/καθαρό βάρος για το έτος 1994 και 2,2 εκατομμυρίων τόνων/καθαρό βάρος για τα επόμενα· έτη, για τις εισαγωγές μπανάνας από τρίτες χώρες και μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ. Στο πλαίσιο της ποσοστώσεως αυτής, οι εισαγωγές μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ υπόκεινται σε μηδενικό δασμό και οι εισαγωγές μπανάνας από τρίτες χώρες σε δασμό 75 ECU ανά τόνο.

5 Το άρθρο 18, παράγραφος 1, τελευταίο εδάφιο, προβλέπει αύξηση της ετησίας ποσοστώσεως οσάκις αυξάνεται η ζήτηση σε σχέση με την κατά πρόβλεψη υπολογισθείσα και παραπέμπει συναφώς στη διαδικασία του άρθρου 27.

6 Το άρθρο 19, παράγραφος 1, κατανέμει αυτή τη δασμολογική ποσόστωση κατά 66,5 % στην κατηγορία των επιχειρηματιών που ασχολήθηκαν με την εμπορία μπανάνας τρίτων χωρών ή μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ, κατά 30 % στην κατηγορία των επιχειρηματιών που ασχολήθηκαν με την εμπορία κοινοτικής μπανάνας ή παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ και κατά 3,5 % στην κατηγορία των εγκατεστημένων στην Κοινότητα επιχειρηματιών που άρχισαν να ασχολούνται με την εμπορία μπανάνας, πλην της κοινοτικής ή της παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ, από το 1992.

7 Κατά το άρθρο 19, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού:

«Για το δεύτερο εξάμηνο του 1993, κάθε επιχειρηματίας λαμβάνει πιστοποιητικό βάσει του ημίσεος της μέσης ετήσιας ποσότητας που έθεσε στο εμπόριο κατά τα έτη 1989-1991.»

8 Το άρθρο 19, παράγραφος 4, του κανονισμού ορίζει:

«Σε περίπτωση αύξησης της δασμολογικής ποσόστωσης η συμπληρωματική διαθέσιμη ποσότητα αποδίδεται στους επιχειρηματίες που ανήκουν στις κατηγορίες της παραγράφου 1 (...).»

9 Το άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού προβλέπει ότι κάθε χρόνο υπολογίζεται κατά πρόβλεψη η παραγωγή και κατανάλωση της Κοινότητας καθώς και οι εισαγωγές και εξαγωγές.

10 Κατά το άρθρο 16, παράγραφος 3, του κανονισμού:

«Εάν παραστεί ανάγκη, και προκειμένου κυρίως για τη συνεκτίμηση εξαιρετικών περιστάσεων που επηρεάζουν τις συνθήκες παραγωγής ή εισαγωγής, αυτός ο υπολογισμός μπορεί να αναθεωρείται κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας. Σε αυτή την περίπτωση, η δασμολογική ποσόστωση που προβλέπεται στο άρθρο 18 αναπροσαρμόζεται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 27.»

11 Το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού καταργεί την ετήσια ποσόστωση ατελούς εισαγωγής μπανάνας που ίσχυε υπέρ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, δυνάμει του πρωτοκόλλου που προσαρτάται στη σύμβαση εφαρμογής για τη σύνδεση υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Κοινότητα, την οποία προβλέπει το άρθρο 136 της Συνθήκης ΕΟΚ.

12 Κατά το άρθρο 30 του κανονισμού:

«Εάν, από τον Ιούλιο 1993, χρειασθεί να ληφθούν ειδικά μέτρα για να γίνει ευκολότερα η μετάβαση από τα καθεστώτα που ίσχυαν πριν τεθεί σε ισχύ ο παρών κανονισμός στο καθεστώς που θεσπίζεται με τον παρόντα κανονισμό, ιδιαιτέρως δε για να ξεπεραστούν σημαντικές δυσκολίες, η Επιτροπή, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 27, λαμβάνει όλα τα αναγκαία μεταβατικά μέτρα.»

13 Το άρθρο 27 του κανονισμού, στο οποίο παραπέμπουν τα άρθρα 16, 18 και 30, εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να θεσπίζει εκτελεστικά μέτρα κατά την καλούμενη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως.

14 Η Port, που είναι παραδοσιακός εισαγωγέας μπανάνας από τρίτες χώρες, έλαβε, από το Bundesanstalt, σύμφωνα με την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, άδειες εισαγωγής μπανανών από τρίτες χώρες για το δεύτερο εξάμηνο του 1993 και για τα έτη 1994 και 1995, βάσει των ποσοτήτων που είχε πωλήσει κατά τη διάρκεια των ετών αναφοράς 1989, 1990 και 1991.

15 Ήδη το 1994 η Port ζήτησε από το Bundesanstalt πρόσθετες άδειες επικαλούμενη περίπτωση χαλεπότητας.

16 Η εν λόγω εταιρία προέβαλε συγκεκριμένα ότι, λόγω της εκ μέρους ενός Κολομβιανού προμηθευτή παραβάσεως των συμβατικών του υποχρεώσεων, δεν μπόρεσε να εισαγάγει κατά τα έτη αναφοράς παρά μόνο μια ασυνήθιστα χαμηλή ποσότητα μπανανών. Εξάλλου, είχε δεσμευθεί έναντι παραγωγών από τον Ισημερινό με μακροπρόθεσμες συμβάσεις και κινδύνευε να χάσει τα ποσά που είχε ήδη προκαταβάλει αν δεν ήταν σε θέση να εισαγάγει τις συμβατικώς καθορισθείσες ποσότητες. Η πρόσβαση στην αγορά κοινοτικής μπανάνας και μπανάνας ΑΚΕ παρέμεινε κλειστή. Η πώληση μπανάνας από τρίτες χώρες στην Αυστρία, στη Σουηδία και στη Φινλανδία κατέστη αδύνατη μετά την προσχώρηση των κρατών αυτών στην Κοινότητα. Υπό τις συνθήκες αυτές, η άρνηση της χορηγήσεως των προσθέτων αδειών εισαγωγής υπήρχε κίνδυνος να οδηγήσει την εταιρία σε πτώχευση.

17 Μια πρώτη αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που υπέβαλε η Port απορρίφθηκε στις 27 Μαΐου 1994 από το Verwaltungsgericht Frankfurt am Main, με απόφαση η οποία επικυρώθηκε κατ' έφεση από το Hessischer Verwaltungsgerichtshof.

18 Ομοίως, με απόφαση του Verwaltungsgericht Frankfurt am Main της 8ης Δεκεμβρίου 1994, που επικυρώθηκε με απόφαση του Hessischer Verwaltungsgerichtshof της 23ης Δεκεμβρίου 1994, απορρίφθηκε και νέα αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με την οποία η Port ζήτησε τη χορήγηση προσθέτων αδειών εισαγωγής για το 1994 και επικουρικώς για το 1995.

19 Η Port προσέφυγε ενώπιον του Bundesverfassungsgericht το οποίο, με διάταξη της 25ης Ιανουαρίου 1995, εξαφάνισε την απόφαση του Hessischer Verwaltungsgerichtshof της 23ης Δεκεμβρίου 1994, με το σκεπτικό ότι το εν λόγω δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ότι, ανεξαρτήτως του ζητήματος του κύρους του, ο κανονισμός, και ειδικότερα τα άρθρα 16 και 30, μπορούσε να καλύψει, λόγω της ευρείας διατυπώσεώς του, τις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας. Το Bundesverfassungsgericht έκρινε ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο όφειλε να εξετάσει μήπως η επαπειλούμενη πτώχευση θα συνιστούσε ανεπανόρθωτη προσβολή του δικαιώματος κυριότητας της Port που κατοχυρώνεται από το άρθρο 14 του Grundgesetz (θεμελιώδης νόμος).

20 Κατόπιν της εκδόσεως της διατάξεως του Bundesverfassungsgericht, το Hessischer Verwaltungsgerichtshof, με διάταξη της 9ης Φεβρουαρίου 1995, μεταρρύθμισε την απόφαση του Verwaltungsgerichtshof Frankfurt am Main της 8ης Δεκεμβρίου 1994 και υποχρέωσε το Bundesanstalt να χορηγήσει στην Port για το έτος 1995 πρόσθετες άδειες εισαγωγής για 2 500 τόνους μπανάνες. Το εν λόγω δικαστήριο στηρίχθηκε, για να καθορίσει την ποσότητα αυτή, στις εισαγωγές που είχε πραγματοποιήσει η Port κατά την περίοδο από το 1983 μέχρι το 1988.

21 Οι εν λόγω άδειες χορηγήθηκαν υπό τον όρον ότι η ωφελουμένη επιχείρηση θα δεχόταν, αν ηττηθεί στην κύρια δίκη, να καταλογιστούν οι πρόσθετες αυτές ποσοστώσεις στις ποσοστώσεις που θα ελάμβανε υπό κανονικές συνθήκες για τα επόμενα έτη.

22 Το Hessischer Verwaltungsgerichtshof θεώρησε ότι η χορήγηση προσθέτων αδειών εισαγωγής δεν ήταν δυνατή παρά μόνον εάν η Επιτροπή υποχρεούτο, βάσει των διατάξεων του άρθρου 16, παράγραφος 3, ή του άρθρου 30 σε συνδυασμό με το άρθρο 27 του κανονισμού, να χορηγήσει πρόσθετες ποσοστώσεις εισαγωγής με δασμό 100 ECU ανά τόνο. Το αυτό ισχύει και στην περίπτωση που θα κρινόταν ότι το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού δεν παράγει αποτελέσματα διότι δεν ρυθμίζει τις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας.

23 Με τη διάταξη της 9ης Φεβρουαρίου 1995 το Hessischer Verwaltungsgerichtshof υπέβαλε επίσης στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Επιβάλλουν τα άρθρα 16, παράγραφος 3, ή 30 του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993 (ΕΕ L 47, σ. 1), στην Επιτροπή την υποχρέωση να ρυθμίζει κανονιστικά τις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας που οφείλονται στο γεγονός ότι ορισμένοι επιχειρηματίες της κατηγορίας Α αντιμετωπίζουν δυσχέρειες που απειλούν την επιβίωσή τους, διότι, λόγω των ετών αναφοράς που πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93, τους έχει χορηγηθεί ασυνήθιστα χαμηλή ποσόστωση και δεν μπορούν να βρουν διέξοδο στην αγορά μπανάνας ΑΚΕ και κοινοτικής μπανάνας;

2) Είναι το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 ανίσχυρο, καθόσον ουδόλως προβλέπει τη δυνατότητα να λαμβάνονται υπόψη, σε περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας κατά τη μεταβατική περίοδο, άλλα έτη αναφοράς;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως σε ένα από τα δύο πρώτα ερωτήματα: υπό ποιες προϋποθέσεις έχει το εθνικό δικαστήριο την αρμοδιότητα να διατάξει προσωρινά μέτρα στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων προσωρινής προστασίας, μέχρι να ρυθμιστούν οι περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας ή συμπληρωθεί το άρθρο 19 του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93;»

24 Με την απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 1995, C-465/93, Atlanta Fruchthandelsgesellschaft κ.λπ. (I) (Συλλογή 1995, σ. I-3761, στο εξής: απόφαση Atlanta), το Δικαστήριο διευκρίνισε τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ένα εθνικό δικαστήριο μπορεί να χορηγήσει προσωρινά μέτρα για την τροποποίηση ή τη ρύθμιση των επιδίκων νομικών καταστάσεων ή εννόμων σχέσεων σε σχέση με εθνική διοικητική πράξη στηριζόμενη σε κοινοτικό κανονισμό, για το κύρος του οποίου έχει υποβληθεί αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως.

25 Το Hessischer Verwaltungsgerichtshof κλήθηκε να εκτιμήσει κατά πόσο είναι αναγκαία η απάντηση στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση αυτή του Δικαστηρίου, και, με διάταξη της 10ης Ιανουαρίου 1996, διατήρησε το εν λόγω ερώτημα αναδιατυπώνοντάς το ως εξής:

«Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1: υπό ποιες προϋποθέσεις έχει το εθνικό δικαστήριο την αρμοδιότητα να διατάξει προσωρινά μέτρα στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων προσωρινής προστασίας, μέχρις ότου ρυθμιστούν, σύμφωνα με τα άρθρα 16, παράγραφος 3, ή 30 του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, οι περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας;»

Επί του πρώτου ερωτήματος που αφορά τη ρύθμιση των περιπτώσεων χαλεπότητας

26 Με το πρώτο ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ερωτά κατά τα ουσιώδη αν τα άρθρα 16, παράγραφος 3, ή 30 του κανονισμού υποχρεώνουν την Επιτροπή να ρυθμίσει κανονιστικώς τις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας που συνίστανται στο ότι ορισμένοι εισαγωγείς μπανάνας από τρίτες χώρες ή μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ αντιμετωπίζουν δυσχέρειες που απειλούν την επιβίωσή τους, στην περίπτωση που τους έχει χορηγηθεί εξαιρετικά χαμηλή ποσόστωση βάσει των ετών αναφοράς που λαμβάνονται υπόψη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 19, παράγραφος 2, του κανονισμού.

27 Σχετικά με το άρθρο 16, παράγραφος 3, του κανονισμού, το Δικαστήριο έκρινε ήδη με τη διάταξη της 29ης Ιουνίου 1993, C-280/93 R, Γερμανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1993, σ. I-3667, σκέψη 44), ότι η διάταξη αυτή υποχρεώνει πράγματι τα όργανα να προσαρμόσουν τη δασμολογική ποσόστωση αν διαπιστωθεί τέτοια ανάγκη κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας, προκειμένου να ληφθούν υπόψη εξαιρετικές περιστάσεις που επηρεάζουν ιδίως τις συνθήκες των εισαγωγών. Στην περίπτωση αυτή, η προσαρμογή πρέπει να γίνει κατά τη διαδικασία του άρθρου 27, δηλαδή η Επιτροπή οφείλει να λάβει μέτρα, κατόπιν γνωμοδοτήσεως της επιτροπής διαχειρίσεως μπανάνας. Αν τα ληφθέντα μέτρα δεν είναι σύμφωνα προς τη γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως, το Συμβούλιο μπορεί να λάβει διαφορετική απόφαση εντός προθεσμίας ενός μήνα.

28 Το Δικαστήριο έκρινε επίσης στη σκέψη 45 της διατάξεως αυτής ότι, αν η Επιτροπή καταλήγει, βάσει αξιόπιστων αντικειμενικών στοιχείων, ότι η ποσόστωση δεν αρκεί για να καλύψει εντός ευλόγων ορίων τη ζήτηση και αν οι παλαιότερες προβλέψεις του Συμβουλίου αποδειχθούν εσφαλμένες, ο κανονισμός υποχρεώνει πράγματι την Επιτροπή και, ενδεχομένως, το Συμβούλιο να προβούν στις αναγκαίες προσαρμογές, τα δε κράτη έχουν τη δυνατότητα να ασκήσουν προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου σε περίπτωση που τα εν λόγω κοινοτικά όργανα παραβούν τις υποχρεώσεις τους.

29 Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι το άρθρο 16, παράγραφος 3, του κανονισμού υποχρεώνει την Επιτροπή να αναθεωρήσει τον κατά πρόβλεψη υπολογισμό αν αποδειχθεί εσφαλμένη η εκτίμηση της προβλεπομένης κοινοτικής ζητήσεως και καταναλώσεως.

30 Πάντως, βάσει της διατυπώσεως του άρθρου 16, παράγραφοι 1 και 3, καθώς και της ένατης αιτιολογικής σκέψεως του κανονισμού, η αναθεώρηση του κατά πρόβλεψη υπολογισμού είναι δυνατή μόνον όταν συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις που επηρεάζουν τις συνθήκες της κοινοτικής παραγωγής ή της εισαγωγής παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ.

31 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το σύστημα που θεσπίζει ο κανονισμός. Συγκεκριμένα, η δασμολογική ποσόστωση που προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού καθορίζεται αναλόγως της προβλεπομένης παραγωγής κοινοτικών μπανανών και των προβλεπομένων εισαγωγών παραδοσιακών μπανανών ΑΚΕ, καθώς και της συνολικής προβλεπομένης καταναλώσεως μπανάνας εντός της Κοινότητας. Επομένως, αναθεώρηση της ποσοστώσεως αυτής κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας επιβάλλεται μόνον αν η παραγωγή κοινοτικής μπανάνας και οι εισαγωγές παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ υπολείπονται των προβλέψεων ή αν η πραγματική κατανάλωση μπανάνας εντός της Κοινότητας υπερβαίνει αυτές τις προβλέψεις.

32 Αντιθέτως, τυχόν εξαιρετικές περιστάσεις που επηρεάζουν τις συνθήκες παραγωγής ή εισαγωγής μπανάνας από τρίτες χώρες ή μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την κατά το άρθρο 16, παράγραφος 3, του κανονισμού αναθεώρηση της δασμολογικής ποσοστώσεως.

33 Επιπλέον, οι όροι μιας συμβάσεως μεταξύ παραγωγού και εισαγωγέα μπανάνας ή η εκ μέρους του παραγωγού υπαναχώρηση από τη σύμβαση δεν ανάγονται στις συνθήκες παραγωγής ή εισαγωγής, κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 3, του κανονισμού.

34 Σχετικά με το άρθρο 30 του κανονισμού, το Δικαστήριο έκρινε με την προαναφερθείσα διάταξη Γερμανία κατά Συμβουλίου, σκέψεις 46 και 47, ότι, όπως προκύπτει από την εικοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού, η διάταξη αυτή αποσκοπεί στην αντιμετώπιση της διαταράξεως της εσωτερικής αγοράς την οποία ενδέχεται να προκαλέσει η υποκατάσταση της κοινής οργανώσεως αγοράς στα διάφορα εθνικά συστήματα. Προς τούτο, η διάταξη αυτή υποχρεώνει την Επιτροπή να λάβει όλα τα αναγκαία μεταβατικά μέτρα.

35 Η εφαρμογή του άρθρου 30 τελεί υπό τον όρον ότι τα συγκεκριμένα μέτρα που οφείλει να λάβει η Επιτροπή θα έχουν ως στόχο να διευκολύνουν τη μετάβαση από τα εθνικά συστήματα προς την κοινή οργάνωση αγοράς και ότι θα είναι αναγκαία για τον σκοπό αυτόν.

36 Αυτά τα μεταβατικά μέτρα πρέπει να καθιστούν δυνατή την επίλυση των δυσχερειών που ανακύπτουν μετά την εγκαθίδρυση της κοινής οργάνωσης αγοράς, πλην όμως πηγάζουν από την κατάσταση των εθνικών αγορών, όπως είχε διαμορφωθεί πριν από την έκδοση του κανονισμού.

37 Η Επιτροπή οφείλει επίσης να λάβει υπόψη την κατάσταση των επιχειρηματιών που, στο πλαίσιο προγενέστερης του κανονισμού εθνικής ρυθμίσεως, υιοθέτησαν ορισμένη συμπεριφορά και δεν ήταν σε θέση να προβλέψουν τις συνέπειες που θα είχε η συμπεριφορά αυτή μετά την εγκαθίδρυση της κοινής οργανώσεως αγοράς.

38 Κατά την εκτίμηση της αναγκαιότητας των μεταβατικών μέτρων, η Επιτροπή έχει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, την οποία ασκεί κατά τη διαδικασία του άρθρου 27 του κανονισμού. Πάντως, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα διάταξη Γερμανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 47, η Επιτροπή ή, ενδεχομένως, το Συμβούλιο οφείλουν να παρεμβαίνουν αν αυτό απαιτείται για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που συνδέονται με τη μετάβαση από τα εθνικά συστήματα στην κοινή οργάνωση αγοράς.

39 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ελέγξει τη νομιμότητα των πράξεων ή των παραλείψεων των κοινοτικών οργάνων.

40 Η παρέμβαση των κοινοτικών οργάνων επιβάλλεται ιδίως αν η μετάβαση προς την κοινή οργάνωση αγοράς προσβάλλει τα προστατευόμενα από το κοινοτικό δίκαιο θεμελιώδη δικαιώματα ορισμένων επιχειρηματιών, όπως είναι το δικαίωμα της κυριότητας και το δικαίωμα της ελεύθερης ασκήσεως των επαγγελματικών δραστηριοτήτων.

41 Οσάκις οι προσωρινές δυσχέρειες ανακύπτουν από την προ της ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού συμπεριφορά των επιχειρηματιών, είναι απαραίτητο η συμπεριφορά αυτή να μπορεί να χαρακτηρισθεί ως μαρτυρούσα συνήθη επιμέλεια, τόσο από τη σκοπιά της προϊσχύσασας εθνικής ρυθμίσεως όσο και της προοπτικής της θεσπίσεως της κοινής οργανώσεως της αγοράς, εφόσον αυτή ήταν γνωστή στους οικείους επιχειρηματίες.

42 Σχετικά με το περιεχόμενο των μεταβατικών μέτρων, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 30 προβλέπει τη λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων. Επομένως, η διάταξη αυτή εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να παρεκκλίνει, αν παρίσταται ανάγκη, από την υποχρέωση τηρήσεως της περιόδου αναφοράς που προβλέπει το άρθρο 19 του κανονισμού, ακόμη και υπέρ μεμονωμένων επιχειρηματιών.

43 Επομένως, στο πρώτο ερώτημα αρμόζει η απάντηση ότι το άρθρο 16, παράγραφος 3, του κανονισμού δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να ρυθμίζει κανονιστικώς τις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας που οφείλονται στο γεγονός ότι ορισμένοι εισαγωγείς μπανάνας από τρίτες χώρες ή μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ αντιμετωπίζουν δυσχέρειες που απειλούν την επιβίωσή τους, ενώ τους έχει χορηγηθεί εξαιρετικά χαμηλή ποσόστωση βάσει των ετών αναφοράς που πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού.

Αντιστρόφως, το άρθρο 30 του κανονισμού εξουσιοδοτεί την Επιτροπή και, αναλόγως των περιστάσεων, την υποχρεώνει να ρυθμίζει κανονιστικώς τις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας που οφείλονται στο γεγονός ότι ορισμένοι εισαγωγείς μπανάνας από τρίτες χώρες ή μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ αντιμετωπίζουν δυσχέρειες που απειλούν την επιβίωσή τους, ενώ τους έχει χορηγηθεί εξαιρετικά χαμηλή ποσόστωση βάσει των ετών αναφοράς που πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού, αν οι δυσχέρειες αυτές είναι αλληλένδετες με τη μετάβαση από τα εθνικά συστήματα που ίσχυαν πριν από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού προς την κοινή οργάνωση αγοράς και δεν οφείλονται στην έλλειψη επιμέλειας εκ μέρους των επιχειρηματιών αυτών.

Επί του δευτέρου ερωτήματος που αφορά το κύρος του άρθρου 19, παράγραφος 2, του κανονισμού

44 Από την απάντηση στο πρώτο ερώτημα προκύπτει ότι το άρθρο 30 εξουσιοδοτεί και, μάλιστα, υποχρεώνει την Επιτροπή, αναλόγως των περιστάσεων, να λαμβάνει μεταβατικά μέτρα συνεπαγόμενα παρέκκλιση από την τριετή περίοδο που προβλέπει το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού.

45 Κατόπιν αυτού, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα.

Επί του τρίτου ερωτήματος που αφορά τη λήψη προσωρινών μέτρων

46 Με το ερώτημα αυτό, το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν η Συνθήκη παρέχει στα εθνικά δικαστήρια την αρμοδιότητα να διατάσσουν προσωρινά μέτρα στο πλαίσιο διαδικασίας στην οποία ζητείται η λήψη προσωρινών μέτρων προστασίας των οικείων επιχειρηματιών, μέχρις ότου η Επιτροπή θεσπίσει νομική πράξη προκειμένου να ρυθμίσει, σύμφωνα με το άρθρο 30 του κανονισμού, τις περιπτώσεις χαλεπότητας που αντιμετωπίζουν οι επιχειρηματίες.

47 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι με τις αποφάσεις της 21ης Φεβρουαρίου 1991, C-143/88 και C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen και Zuckerfabrik Soest (Συλλογή 1991, σ. I-415, στο εξής: απόφαση Zuckerfabrik), και Atlanta, προαναφερθείσα, το Δικαστήριο αναγνώρισε την εξουσία των εθνικών δικαστηρίων να χορηγούν προσωρινά μέτρα στο πλαίσιο της εκτελέσεως εθνικής πράξεως στηριζομένης σε κοινοτικό κανονισμό.

48 Σχετικά με τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες πρέπει να ασκείται η εξουσία αυτή, το Δικαστήριο έκρινε, με την προαναφερθείσα απόφαση Atlanta, ότι το εθνικό δικαστήριο μπορεί να χορηγεί τέτοια μέτρα μόνον εφόσον

— έχει σοβαρές αμφιβολίες ως προς το κύρος της κοινοτικής πράξεως και εφόσον, στην περίπτωση που το Δικαστήριο δεν έχει ήδη επιληφθεί ερωτήματος ως προς το κύρος της αμφισβητουμένης πράξεως, του υποβάλλει σχετικό ερώτημα·

— συντρέχει περίπτωση επείγοντος υπό την έννοια ότι τα προσωρινά μέτρα είναι αναγκαία προκειμένου να μην υποστεί ο αιτών σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία·

— το εν λόγω δικαστήριο λαμβάνει δεόντως υπόψη το συμφέρον της Κοινότητας·

— κατά την εκτίμηση όλων αυτών των προϋποθέσεων, το εθνικό δικαστήριο σέβεται τις αποφάσεις του Δικαστηρίου ή του Πρωτοδικείου που ασχολήθηκαν με τη νομιμότητα του κανονισμού ή τυχόν διάταξη ασφαλιστικών μέτρων περί λήψεως παρομοίων προσωρινών μέτρων στο κοινοτικό επίπεδο.

49 Όπως έκρινε το Δικαστήριο, μεταξύ άλλων, με την προαναφερθείσα απόφαση Zuckerfabrik, σκέψη 18, η υποβολή προδικαστικού ερωτήματος ως προς το κύρος πράξεως συνιστά, ακριβώς όπως και η προσφυγή ακυρώσεως, έλεγχο

της νομιμότητας των πράξεων των κοινοτικών οργάνων. Όσον αφορά την προσφυγή ακυρώσεως, το άρθρο 185 της Συνθήκης ΕΚ παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να ζητήσει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως, στο δε Δικαστήριο την αρμοδιότητα να διατάξει τη λήψη του εν λόγω μέτρου. Η διασφάλιση της συνοχής του συστήματος παροχής προσωρινής προστασίας επιβάλλει, κατά συνέπεια, να μπορούν και τα εθνικά δικαστήρια να διατάσσουν την αναστολή εκτελέσεως μιας εθνικής διοικητικής πράξεως, στηριζομένης σε κοινοτικό κανονισμό του οποίου αμφισβητείται η νομιμότητα.

50 Εξάλλου, με την προαναφερθείσα απόφαση Zuckerfabrik, σκέψη 19, το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι, με την απόφαση της 19ης Ιουνίου 1990, C-213/89, Factortame κ.λπ. (Συλλογή 1990, σ. I-2433), η οποία εκδόθηκε στο πλαίσιο υποθέσεως σχετικής με τον έλεγχο της συμφωνίας εθνικού νόμου προς το κοινοτικό δίκαιο, έκρινε, επικαλούμενο την πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 177, ότι το εθνικό δικαστήριο, το οποίο του υπέβαλε σχετικά με την ερμηνεία προδικαστικά ερωτήματα, ώστε να μπορέσει να επιλύσει το πρόβλημα αυτής της συμφωνίας, έπρεπε να έχει τη δυνατότητα να διατάξει τη λήψη προσωρινών μέτρων και να αναστείλει την εφαρμογή του προσβαλλομένου εθνικού νόμου, μέχρις ότου αποφανθεί λαμβάνοντας υπόψη την ερμηνεία που θα έχει δοθεί μέσω της διαδικασίας του άρθρου 177.

51 Όμως, η προσωρινή προστασία που διασφαλίζει στους πολίτες το κοινοτικό δίκαιο ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων δεν μπορεί να διαφέρει ανάλογα με το αν αυτοί εγείρουν ζήτημα ασυμβιβάστου διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας προς το κοινοτικό δίκαιο ή ζήτημα κύρους κοινοτικών πράξεων του παραγώγου δικαίου, εφόσον και στις δύο περιπτώσεις η αμφισβήτηση αφορά αυτό τούτο το κοινοτικό δίκαιο (προαναφερθείσα απόφαση Zuckerfabrik, σκέψη 20).

52 Ωστόσο, η περίπτωση στην οποία αναφέρεται το εθνικό δικαστήριο διαφέρει από την επίδικη στις προαναφερθείσες υποθέσεις. Συγκεκριμένα, στην υπό κρίση υπόθεση δεν ζητείται η λήψη προσωρινών μέτρων στο πλαίσιο εκτελέσεως κοινοτικού κανονισμού του οποίου αμφισβητείται η νομιμότητα, προκειμένου να επιτευχθεί η προσωρινή προστασία δικαιωμάτων που αντλούν οι ιδιώτες από την κοινοτική έννομη τάξη, αλλά η παροχή στους επιχειρηματίες προσωρινής ένδικης προστασίας στην περίπτωση όπου, βάσει ενός κοινοτικού κανονισμού, η ύπαρξη και η έκταση των δικαιωμάτων τους πρέπει να αναγνωριστούν διά πράξεως της Επιτροπής, την οποία όμως η τελευταία δεν έχει εκδώσει ακόμη.

53 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι η Συνθήκη δεν προέβλεψε τη δυνατότητα υποβολής αιτήσεως με την οποία ένα εθνικό δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει, με προδικαστική απόφαση, την παράλειψη ενός θεσμικού οργάνου, και, επομένως, τα εθνικά δικαστήρια δεν είναι αρμόδια να διατάξουν προσωρινά μέτρα μέχρις ότου ενεργήσει το θεσμικό όργανο. Ο έλεγχος της παραλείψεως εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του κοινοτικού δικαστή.

54 Σε περίπτωση όπως η υπό κρίση στην κύρια δίκη, τη δικαστική προστασία των ενδιαφερομένων μπορεί να εξασφαλίσει μόνον το Δικαστήριο και ενδεχομένως το Πρωτοδικείο.

55 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη διαδικασία του άρθρου 27 του κανονισμού, η Επιτροπή θεσπίζει τα μεταβατικά μέτρα κατόπιν γνωμοδοτήσεως της επιτροπής διαχειρίσεως, η οποία συγκαλείται από τον εκπρόσωπο της Επιτροπής ή κράτους μέλους.

56 Σε περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος εναπόκειται, εν ανάγκη κατόπιν αιτήσεως του οικείου επιχειρηματία, να ζητήσει ενδεχομένως την εφαρμογή της διαδικασίας της επιτροπής διαχειρίσεως.

57 Η προσφεύγουσα της κύριας δίκης μπορεί επίσης, επικαλούμενη τη χαλεπότητα την οποία ισχυρίζεται ότι αντιμετωπίζει, να αποταθεί απ' ευθείας στην Επιτροπή και να της ζητήσει να λάβει, κατά τη διαδικασία του άρθρου 27 του κανονισμού, τα ειδικά μέτρα που απαιτεί η περίπτωσή της.

58 Σε περίπτωση παραλείψεως του κοινοτικού οργάνου να ενεργήσει, το κράτος μέλος μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως ενώπιον του Δικαστηρίου· ομοίως, ο ενδιαφερόμενος επιχειρηματίας, που θα ήταν ο αποδέκτης της

πράξεως την οποία η Επιτροπή παρέλειψε να εκδώσει ή τουλάχιστον τον οποίο η πράξη αυτή θα αφορούσε άμεσα και ατομικά, θα μπορούσε να ασκήσει την προσφυγή αυτή ενώπιον του Πρωτοδικείου (απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 1993, C-107/91, ENU κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-599).

59 Πράγματι, το άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης παρέχει μεν στα φυσικά και νομικά πρόσωπα τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά παραλείψεως στην περίπτωση που ένα όργανο παρέλειψε να τους απευθύνει πράξη εκτός συστάσεως ή γνώμης, το Δικαστήριο όμως έχει κρίνει ότι τα άρθρα 173 και 175 της Συνθήκης αποτελούν την έκφραση ενός και του αυτού μέσου παροχής εννόμου προστασίας (απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 1970, 15/70, Chevalley κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 527, σκέψη 6). Επομένως, όπως ακριβώς το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, παρέχει στα άτομα τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως κατά πράξεως ενός οργάνου της οποίας δεν είναι αποδέκτες, η οποία όμως τα αφορά άμεσα και ατομικά, το άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, πρέπει να ερμηνευθεί κατά την έννοια ότι τους παρέχει επίσης τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά παραλείψεως κατά οργάνου το οποίο παρέλειψε να εκδώσει πράξη που θα τα αφορούσε κατά τον ίδιο τρόπο. Πράγματι, η δυνατότητα των ιδιωτών να επικαλεστούν τα δικαιώματά τους δεν μπορεί να εξαρτηθεί από το αν το συγκεκριμένο όργανο ενεργεί ή παραλείπει να ενεργήσει.

60 Στο πλαίσιο τέτοιων προσφυγών κατά παραλείψεως, ο κοινοτικός δικαστής μπορεί, κατόπιν αιτήσεως του προσφεύγοντος, να διατάξει προσωρινά μέτρα βάσει του άρθρου 186 της Συνθήκης. Αφενός, η διάταξη αυτή έχει ευρεία διατύπωση και δεν εξαιρεί ορισμένες διαδικασίες (βλ. διάταξη της 29ης Ιουνίου 1994, C-120/94 R, Επιτροπή κατά Ελληνικής Δημοκρατίας, Συλλογή 1994, σ. I-3037, σκέψη 42). Αφετέρου, κατά τη νομολογία, πάγια πλέον μετά τη διάταξη της 21ης Μαΐου 1977, 31/77 R και 53/77 R, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου [Συλλογή (μόνο ξενόγλωσσες εκδόσεις) 1977, σ. 921], το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να διατάσσει προσωρινά μέτρα στο πλαίσιο διαδικασιών στις οποίες το υποβαλλόμενο αίτημα είναι αναγνωριστικού χαρακτήρα.

61 Εξάλλου, αν η Επιτροπή αρνηθεί ρητά να ενεργήσει ή εκδώσει πράξη διαφορετική από αυτή που επιθυμούν ή θεωρούν αναγκαία οι ενδιαφερόμενοι, το κράτος μέλος ή ο οικείος επιχειρηματίας θα μπορούσαν να ζητήσουν την ακύρωση της πράξεως αυτής ενώπιον του Δικαστηρίου ή ενώπιον του Πρωτοδικείου (βλ. αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 1971, 8/71, Deutscher Komponistenverband κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 893· της 15ης Δεκεμβρίου 1988, 166/86 και 220/86, Irish Cement κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 6473, και ENU κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα).

62 Επομένως, στο τρίτο ερώτημα αρμόζει η απάντηση ότι η Συνθήκη δεν παρέχει στα εθνικά δικαστήρια την αρμοδιότητα να διατάσσουν προσωρινά μέτρα στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, στην οποία ζητείται η παροχή προσωρινής προστασίας μέχρις ότου η Επιτροπή εκδώσει νομική πράξη, προκειμένου να ρυθμίσει, σύμφωνα με το άρθρο 30 του κανονισμού, τις περιπτώσεις χαλεπότητας που αντιμετωπίζουν οι επιχειρηματίες.

Επί των δικαστικών εξόδων

63 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική, η Ισπανική, η Γαλλική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου καθώς και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει, ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης, τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 9ης Φεβρουαρίου 1995 το Hessischer Verwaltungsgerichtshof, αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 16, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας, δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να ρυθμίζει κανονιστικώς τις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας που οφείλονται στο γεγονός ότι ορισμένοι εισαγωγείς μπανάνας από τρίτες χώρες ή μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ αντιμετωπίζουν δυσχέρειες που απειλούν την επιβίωσή τους, ενώ τους έχει χορηγηθεί εξαιρετικά χαμηλή ποσόστωση βάσει των ετών αναφοράς που πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού.

Το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93 εξουσιοδοτεί την Επιτροπή και, αναλόγως των περιστάσεων, την υποχρεώνει να ρυθμίζει κανονιστικώς τις περιπτώσεις υπερβολικής χαλεπότητας που οφείλονται στο γεγονός ότι ορισμένοι εισαγωγείς μπανάνας από τρίτες χώρες ή μη παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ αντιμετωπίζουν δυσχέρειες που απειλούν την επιβίωσή τους, ενώ τους έχει χορηγηθεί εξαιρετικά χαμηλή ποσόστωση βάσει των ετών αναφοράς που πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού, αν οι δυσχέρειες αυτές είναι αλληλένδετες με τη μετάβαση από τα εθνικά συστήματα που ίσχυαν πριν από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού προς την κοινή οργάνωση αγοράς και δεν οφείλονται στην έλλειψη επιμέλειας εκ μέρους των επιχειρηματιών αυτών.

2) Η Συνθήκη δεν παρέχει στα εθνικά δικαστήρια την αρμοδιότητα να διατάσσουν προσωρινά μέτρα στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, στην οποία ζητείται η παροχή προσωρινής προστασίας μέχρις ότου η Επιτροπή εκδώσει νομική πράξη, προκειμένου να ρυθμίσει, σύμφωνα με το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93, τις περιπτώσεις χαλεπότητας που αντιμετωπίζουν οι επιχειρηματίες.

Rodríguez Iglesias Mancini Moitinho de Almeida

Murray Sevón Κακούρης Kapteyn

Gulmann Edward Puissochet

Hirsch Jann Ragnemalm

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Νοεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias